

ВЕЧНИЯТ СЪД - основно, първоначално учение за Христа

(по Дерек Принс)

Псалми 119:160. Същността на Твоето слово е истина;
И Твоите праведни съдби, до една траят до века.

ГЛАВА ПЪРВА СЪДИЯ НА ВСИЧКИ Е БОГ

Сега ще разгледаме шестото и последно учение, учението за вечния съд.

В тази глава ще обърнем внимание на два аспекта на Божия съд:

първо: на общото откровение на Писанието за Бога като Съдията на всички;

второ: върху основните принципи на изпълнението на Божия съд.

Съд, омекотен от милосърдие

Представяйки учението на Библията за Бога като Съдия, нека се обърнем към Посланието към Евреите 12: 22-24:

Евреи 12:

22. но пристъпихме до хълма Сион, до града на живия Бог, небесния Ерусалим, и при десетки хиляди тържествуващи ангели,

23. при събора на първородните, които са записани на небесата, при Бога, Съдията на всички, при духовете на усъвършенствуваните праведници,

24. при Исуса, Посредника на новия завет, и при поръсената кръв, която говори по-добри неща от Авеловата.

От тези три стиха научаваме къде обитава Бог, заедно със светиите и изкупените и представянето на самия Бог.

Обиталището на Бога се представя:

- хълма Сион
- града на живия Бог небесния Ерусалим.

Изброяват се и онези, които живеят там:

- Богът съдията на всички,
- безбройните ангели,
- събора на първородните, които са записани на небесата,
- духовете на праведните, които са достигнали съвършенство,
- Исуса Ходатая на новия завет,
- кръвта на поръсването която говори по-добре от Авеловата, пролятата кръв на Исус, с която извърши изкуплението и омилостивението, и примирението с Бога.

Ангелите - това са тези святи Божии ангели, които не паднаха, както сатана и неговите паднали ангели, но останаха верни на Бога.

Съборът на първородните - това са светиите от Новия Завет, чиито имена са записани на небесата

Нека видим чрез очите на вярата и в светлината на Писанието този небесен образ, представен на нас.

В средата, в центъра на цялата тази картина ние виждаме внушителната, величествената, впечатляващата фигура на Бога, която внушава благоговееен страх, Бог, Който е Съдията на всички. Тук се дава откровение за Бога като суверенният и вечният Съдия - Съдията на всички - на небесните и земните, на ангелите и на хората.

Обаче, ако Бог беше само Съдия, то за грешните хора не би имало място за никого и затова ни се дава откровение за Божията милост, че Той не е само Съдията, но Неговият Син е Ходатаят и Застъпникът, Този Иисус, Който само Той Единствен може да стои между праведният и свят Бог и изгубените грешни човеци, за да ги примири с Бога. Картината завършва с откровение за кръвта на Иисус, която е средството и цената на помириенето.

В тази картина ние виждаме величествения Бог като Съдията на всичко, но и милосърдния и праведен Бог, Който даде Сина Си, за да изяви Своята любов, милост и благодат към грешниците, чрез Неговата пролята кръв.

В цялата Библия се казва, че според суверенния и вечния закон съденето принадлежи на самия Бог. Тази тема минава през целия Стар Завет. Например, в Битие 18:25, Авраам се обръща към Господ:

Битие 18:25

25. Далеч от Тебе да сториш такова нещо, да убиеш праведния с нечестивия, така щото праведният да бъде като нечестивия! Далеч от Тебе това! Съдията на цялата земя няма ли да върши правда?

Отново, в Съдии 11:27, четем:

Съдии 11:27

27. Господ Съдията нека съди днес между израилтяните и амонците.

Псалми 58:11. Наистина има Бог, Който съди земята.

Отново в Псалм 94: 2 псалмистът казва за Бога:

Псалми 94:2

2. Издигни се, Ти Съдия на земята,

И в Исаия 33:22.

Защото Господ е наш съдия,
Господ е наш законодател,
Господ е наш цар, Той ще ни спаси.

Най-истинската и съвършена проява на вечната Божия природа, обаче, не е в съда, а в благодатта, не е в гнева, а в милосърдието.

Проявлението на гняв и осъждане е чуждо на самото естество на Бога. Той не иска да го прави, по своята същност. По-скоро това е Неговата неизбежна реакция към неблагоприятното и безбожно поведение на човека. Това е извратената и

развалена природа и поведение на човека, творението, което провокира това странно проявление на гняв и осъждане на Бога, Твореца.

Преминавайки от Стария завет към Новия, ние преминаваме към още по-пълно откровение на мотивите и методите на Божия съд. Още повече се подчертава този факт, че гневът и съдът са чужди на вечната природа и целите на Бога.

В Евангелието от Йоана 3:17, Христос казва:

Йоан 3:17

17. Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.

И отново, във

2 Петрово 3:9

9. Господ не забавя това, което е обещал, според както някои смятат бавенето, но заради вас търпи за дълго време; понеже не иска да погинат някои, но всички да дойдат на покаяние.

Тези откъси от Писанията, както и много други като тях, показват, че Бог тържествува чрез милост и спасение, но не иска да твори гняв и съд.

Но откровението на Новия Завет ни отвежда още по-далече в тази истина. Нежеланието на Бог да извършва съд намира израз в начина, по който този съд в крайна сметка ще бъде реализиран.

Отец - Син - Слово

Преди всичко и според суверенното вечно право, както вече отбелязахме, съдът принадлежи на Бог Отец.

В 1 Петрово 1:17 апостолът казва:

1 Петрово 1:17

17. И ако призовавате като Отец Този, Който без лицеприятие съди, според делото на всекиго...

Съдът на всички хора е функция на Бог.

Обаче, в Евангелието от Йоана 5, Христос разкрива, че Отец според Своята суверенна мъдрост, е решил да предаде цялият съд на Синът.

В **Йоан 5** Той говори:

22. Защото, нито Отец не съди никого, но е дал на Сина да съди всички,

23. за да почитат всички Сина, както почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца, Който Го е пратил.

И отново в стих 26-27 Христос казва:

Йоан 5:

26. Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си;

27. и дал Му е власт да извършва съд, защото е Човешкият Син.

Тук ясно се заявява, че Отец е предал съдийството на Сина.
Има две причини за това.

Първо, на Съдията се отдава особена почит; и за това всички хора са длъжни да почитат Синът по същия начин, както ще почитат Отец.

Второ, защото Христос е едновременно и Син Божий и Син човешки.

Това е Неговата същност както човешка, така и Божествена, и затова бивайки Съдия Той е в състояние да слезне на нивото, въз основа на собствения Си опит, да слезне до нивото на всички немоци и изкушения на човешката плът.

И така Синът е също толкова благ и милостив, колкото и Отец. Затова и Синът също не желае да извършва съд. Поради тази причина, Той на Свой ред предаде окончателният съд на Словото Божие.

В **Йоан 12** глава Иисус казва:

47. И ако чуе някой думите Ми и не ги пази, Аз не го съдя; защото не дойдох да съдя света, но да спася света.

48. Който Ме отхвърля, и не приема думите Ми, има кой да го съди; словото, което говорих, то ще го съди в последния ден.

Окончателният авторитет на целия съд е възложен на Божието Слово!

Именно То се явява този безпристрастен и неизменен стандарт, пред който ще отговарят всички хора в "оня ден".

Същото откровение за Божието слово се съдържа в Стария Завет. Вижте Давид какво казва на Бога, в

Псалм 119: 160. Истината е основа на Твоето слово, и вечен е всеки съд на Твоята правда.

Това означава, че всички стандарти и принципи на Божият съд са неизменни, непроменяеми завинаги!

Четири принципа на Съда на Словото

Какви са принципите на Божествения съд според Словото Божие?

В посланието към Римляните 2:1-12 апостол Павел разкрива четири важни принципа, които могат да бъдат изложени накратко по следния начин:

Първо,

в **Римл 2:1-2** Павел заявява, че:

1. Затова и ти си без извинение, о човече, който и да си, когато съдиш другия; защото в каквото съдиш другия, себе си осъждаш; понеже ти, който съдиш, вършиш същото,

2. А знаем че Божий съд е според истината върху тези които правят таквизи работи.

1. БОЖИЯТ СЪД Е СПОРЕД ИСТИНАТА

Тук Павел преди всичко говори за религиозни хора, които съдят, оценяват другите хора по един стандарт, а себе си по друг. И Павел казва, че Божият съд не е такъв. Съдът Божий е СПОРЕД ИСТИНАТА!

Ако признаем истината на Божия съд по отношение на другите хора, то ние сме длъжни да прилагаме точно същите принципи и за самите себе си, и за своя живот. Божиите стандарти са неизменни, непроменими!

Те винаги са истината т.е. откритата истина на Божието Слово.

Самият Иисус говори на Отец:

Йоан 17:17. ...Твоето слово е истина.

Това е откритият стандарт на Божията истина, който е еднакво приложим, както към този който съди, така и към този, когото съди.

2. БОЖИЯТ СЪД Е СПОРЕД ДЕЛАТА

Римляни 2:6. Който ще въздаде на всеки според делата му:

За този принцип на Божествения съд се говори многократно в Писанията. Например:

1 Петрово 1:

17. И ако призовавате като Отец Този, Който без лицеприятие съди, според делото на всекиго, то прекарайте със страх времето на вашето престояване,

ОТЕЦ СЪДИ ВСЕКИ СПОРЕД ДЕЛАТА МУ

Отново в Откровение четем описание на последния съд:

Откр. 20:12. Видях и мъртвите големи и малки, стоящи пред престола; и едни книги се разгънаха; разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бидоха съдени според делата си по написаното в книгите.

Много интересно и е от значение е употребата на думата "книги" и връзката с това. Под думата "книги" обикновено се разбира известно количество страници зашити от едната страна. Обаче, в Новия Завет "книга" са наричали дълъг пергамент, кожа или друг материал, навит, който разгръщали при четене. Подобен свитък, запечатан със седем печата, играе много важна роля при изобразяването на книгата Откровение.

Сред различните методи, разработени от съвременните технологии за записване и предаване на информация, има един, който много повече напомня на древния свитък, отколкото модерната книга. Това е електромагнитната лента. Тя е нагъната по същия начин като древния свитък и за да може да бъде прочетена информация, тя трябва да бъде разгърната.

Държейки в ума си този образ, ние можем да разберем как на небето се осъществява индивидуалната информация за целия живот на всеки един човек. Точно така, както думите на човека може да бъдат записани и съхранявани на земята посредством електромагнитни ленти, точно така в специална "книга" или

свитък на небето Бог съхранява пълния и безупречен запис на целия живот на всеки човек. В "оня ден" всички ще бъдат съдени съгласно записа на собствените им дела записани в този небесен свитък.

Обаче, ние не трябва да ограничаваме думата "дела" само като външни, видими постъпки, които могат да бъдат видяни от други хора. От Библията става ясно, че Бог съдейки човека взема предвид не само видимите, външни действия, но и съкровените, тайни мисли, подбуди и сърдечни мотиви.

В посланието към Римляните апостол Павел казва:

Римляни 2:

16. в деня, когато Бог чрез Исуса Христа ще съди тайните дела на хората според моето благовестие.

Павел говори за това и в 1 Коринтяни:

1 Коринтяни 4:

5. Затова недейте съди нищо преждевременно, докле не дойде Господ, Който ще извади на видело скритото в тъмнината, и ще изяви намеренията на сърцата; и тогава всеки ще получи подобаващата нему похвала от Бога.

Същата истина се съдържа в това откровение, че съдът ще бъде направен от Божието Слово, защото в посланието към Евреите е писано:

Евреи 4:

12. Защото Божието слово е живо, деятелно, по-остро от всеки меч остър и от двете страни, пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и издирва помислите и намеренията на сърцето.

13. И няма създание, което да не е явно пред Бога; но всичко е голо и разкрито пред очите на Този, на Когото има да отговаряме.

По този начин виждаме, че Бог записва не само външните, видими дела на хората, но така също техните мисли и намерения, най-дълбоките мотиви и импулси на ума и сърцето им. Именно в този всеобхватен смисъл Божият съд над хората ще бъде според техните дела!

3. В БОЖИЯ СЪД НЯМА ЛИЦЕПРИЯТИЕ, В БОГ НЯМА ЛИЦЕПРИЯТИЕ

Третият принцип на Божият съд е посочен в Посланието към Римляните:

Римляни 2:

11. Понеже Бог не гледа на лице.

В Бог няма лицеприятие.

Така, че външните характеристики на хората не са решаващ фактор за Божията преценка, защото те не отразяват всякога истинската природа, характер и поведение на човека.

Хората толкова често формират своето мнение по външни признаци: националност, религиозна принадлежност, положение в обществото, външен вид, богатство, образование и др. подобни. Обаче, тези характеристики не са от съществено значение за Бога при Неговия съд.

Най-същественото от това се изразява в:

1 Царе 16:

7. Но Господ каза на Самуила: Не гледай на лицето му, нито на високия му ръст, понеже съм го отхвърлил; защото не е както гледа човек, понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце.

Бог не само че е безпристрастен и в Него няма лицеприятие, но Той строго задължава тези, които извършват съд (съдиите в света) да не се поддават на това чувство, лицеприятие. Едва ли има друг принцип на Писанието, който се повтаря по-често от това. Това се казва девет пъти в Стария Завет и седем пъти в Новия Завет - общо шестнадесет пъти!

4. БОГ СЪДИ СПОРЕД ГОЛЕМИНАТА НА ЗНАНИЕТО, КОЕТО Е ДОСТИГНАЛО И Е ДОСТЪПНО ЗА ЧОВЕКА, ОТНОСНО БОЖИЯ МОРАЛЕН СТАНДАРТ

Четвърти принцип на Божия съд е този: според светлината (откровението). Това се подразбира в Посланието към Римляните:

Римляни 2:

12. Защото тия, които са съгрешили без да имат закон, без закон ще и да погинат; и които са съгрешили под закон, под закона ще бъдат съдени.

Това означава, че всеки човек ще бъде съден според количеството морална светлина и откровения, които са били на разположение на него, които са били достъпни за него.

Тези, които са имали пълно знание за моралните стандарти на Бог чрез откровение върху Закона на Моисей, ще бъдат съдени по този Закон. Но тези, които не са имали по-пълно откровение върху Закона на Моисей няма да бъдат съдени по този Закон, но ще бъдат съдени само в съответствие с тези общи откровения на Бога, които са били дадени на цялото човечество като цяло чрез чудесата на творението!

Павел в Римляни говори за това общо откровение Божие вложено в творението.

Римляни 1:

20. Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него, сиреч вечната Му сила и Божество, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията; така щото, човеците остават без извинение.

Павел утвърждава, че общото откровение за Божията природа т.е. за Неговата вечна сила и Божество се дава чрез творението Му на всички хора, навсякъде, независимо от националната принадлежност, религия, дава се на всички, които са способни да разсъждават.

По този начин, това е основният стандарт, по който ще се осъществи съдът над цялото човечество. Така, тези, които получават по-голямо и по-конкретно откровение чрез Словото Божие, ще бъдат съдени по по-високия стандарт на даденото им морално знание.

И така, съдът ще бъде според светлината - според големината на моралното познание, дадено на всеки човек.

Същият принцип на съд съгласно светлината-големината на знанието им, се съдържа в думите на Иисус, адресирани до съвременниците Му в Матей:

Матей 11:

20. Тогава почна да укорява градовете, гдето се извършиха повечето от Неговите велики дела, за гдето не се покаяха:

21. Горко ти Хоразине! горко ти, Витсаидо! защото, ако бяха се извършили в Тир и Сидон великите дела, които се извършиха у вас, те отдавна биха се покаяли във вретинище и пепел.

22. Но казвам ви, на Тир и Сидон наказанието ще бъде по-леко в съдния ден, отколкото на вас.

23. И ти, Капернауме, до небесата ли ще се издигнеш? до ада ще слезеш! защото, ако бяха се извършили в Содом великите дела, които се извършиха в тебе, той би и до днес останал.

24. Но казвам ви, че в същия ден наказанието на содомската земя ще бъде по-леко отколкото на тебе.

Тук Иисус казва, че потъналите в грях градове в древността - Тир, Сидон, Содом, ще бъдат съдени според тази степен на морално знание, което е било достъпно за тях тогава. От друга страна градовете, които бяха по Негово време като Хоразин, Витсаида, Капернаум, ще бъдат съдени много по-строго, тъй като са били свидетели на чудесата и знаменията, които вършеше Иисус и им е било дадено голямо знание поради личното присъствие и служение на Христос. Следователно, процесът на тези градове ще бъде много по-строг от този на градовете в древността.

Нека да видим как функционира този принцип в наши дни. Ние, които живеем днес, ще бъдем съдени според мярката на светлината за морала и знание, които са на разположение на нашето поколение. За тези от нас, които живеят в страни с дълга християнска история, очевидно има повече морални познания, отколкото за всяко друго поколение в човешката история. Поради тази причина ще бъдем съдени според най-високите стандарти.

За нас се отнасят думите на Иисус в:

Лука 12:48

48. А онзи, който не е знаел и е сторил нещо, което заслужава бой, малко ще бъде бит. И от всеки, комуто много е дадено, много и ще се изисква; и комуто са много поверили, от него повече ще изискват.

И така, ето това са четирите принципа за съдене според Божието Слово:

1. според истината
2. според делата
3. без лицеприятие, безпристрастно
4. според светлината - големината на знанието за моралните стандарти на Бога, която е била достъпна и е достигнала до подсъдимия

ГЛАВА ВТОРА БОЖИЯТ СЪД НАД ЧОВЕЧЕСТВОТО

В глава първа изложихме общите принципи на Божия съд, сега ние ще разгледаме два различни и отделни подхода на Бог към съда над човечеството.

Исторически и вечен Божий съд

Първо. Божиите съдби, присъди възникват във времето - или в историята, което означава че са част от Божия съд, който се извършва в хода на човешката история.

Второ. Има Божий съд във вечността, което означава тази фаза на Божия съд за която се говори в Евреи и се нарича “съд вечен”, това е този съд, който очаква всяка човешка душа във вечността, след като времето и историята са премахнати.

Евреи 6:2. учение за кръщения, за ръкополагане, за възкресяване на мъртви и за ВЕЧЕН СЪД.

Основната цел на нашето изследване е да се анализира Библейското учение за този втори етап на Божия съд, т.е. съда на Бога във вечността. Все пак не би било излишно да обърнем малко внимание и на историческите присъди на Бога. А колкото до внимателен анализ на логическата и библейската разлика между историческите и вечните присъди на Бога, ще разберем някои пасажии от Писанията, които се считаха за противоречащи едно на друго.

В Изход 20 ние четем следната заповед и Божието предупреждение към Израел:

Изход 20:4-6

4. Не си прави кумир, или какво да било подобие на нещо, което е на небето горе, или което е на земята долу, или което е във водата под земята;

5. да не им се кланяш нито да им служиш, защото Аз Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата до третото и четвъртото поколение на ония, които Ме мразят,

6. а показвам милости към хиляда поколения на ония, които Ме любя и пазят Моите заповеди.

Отново в Еремия 32 пророкът напомня на Господ за обещанието и за предупреждението, което Той даде на Израил:

Еремия 32:18. Който показваш милост към хиляди родове, а въздаваш беззаконието на бащите в пазухата на чадата им подир тях; великият, могъщественият Бог, Господ на Силите е името Му...

От тези и от други пасажи от Писанието е ясно, че в някои случаи греховете на едно поколение предизвикват Божия съд над следващите поколения до третото или четвъртото поколение. И обратното, праведността на едно поколение може да доведе до Божието благословение на последващите хиляда поколения. В тези пасажи става дума за Божиите присъди във времето - т. е., в историята.

За да имаме пълна картина на Божия съд, ние все пак трябва да разгледаме тези многобройни пасажи от Писанието, които се отнасят до Божия съд за вечността. Много ярък пасаж е от Езекиил 18, където е записано обръщението на Господ към Неговия народ Израил чрез пророка:

Езекиил 18:

1. Пак дойде към мене Господното слово и рече:
2. Що искате да кажете вие, които употребявате тая поговорка относно Израилевата земя, като казвате: Бащите ядоха кисело грозде, а на чадата оскоминыха зъбите?
3. Заклевам се в живота Си, казва Господ Иеова, няма вече да има повод да употребите тая поговорка в Израил.
4. Ето, всичките души са Мои; както душата на бащата, така и душата на сина е Моя; душата, която е съгрешила, тя ще умре.

В този пасаж, става дума за това, че когато Бог чрез пророците, порицаваше Израил за неговото отстъпничество, хората са се опитвали да оправдаят себе си като са прехвърляли вината за своето състояние на греховност върху предишните поколения. Те са твърдяли, че упадъкът на Израил по онова време е причинен от греховете на техните предци и затова укорите от страна на Бога за техното морално състояние са твърде необосновани. Бог, чрез Езекиил, напълно отхвърля тези извинения.

Въпреки, че упадъкът им да е вследствие на провалите на предишните поколения, Бог ги предупреждава, че всеки от тях е отговорен пред Него за своето лично морално състояние и че те ще бъдат съдени - във вечността само за техните лични дела, за собственото им морално състояние, поведение и характер, а не за това, което са вършили или не техните предци

За това още повече се твърди в Езекиил:

Езекиил 18:20. Душата, която греши, тя ще умре; синът няма да понесе наказанието на бащиното беззаконие, нито ще понесе бащата наказанието на синовото беззаконие; правдата на праведния ще бъде за него, и беззаконието на беззаконника ще бъде за него.

Става дума за отделните личности и само душата, която греши, тя ще умре. Този съд не е над народа или над семейството; това е съдът над всяка една душа - съдът, който определя съдбата на всяка отделна душа във вечността.

За това се говори в стих 24-ти на същата глава:

Езекил 18:24. Когато, обаче, праведният се отвърне от правдата си и стори неправда, като извърши всичките мерзости, които нечестивият върши, тогава ще живее ли? Ни едно от праведните дела, които е сторил, няма да се помни; за престъплението, което е извършил, и за греха, който е сторил, за тях ще умре.

Окончателните думите на този стих- "за греховете си ... той ще умре", показва това, което Бог казва за състоянието, през което всяка отделна душа преминава - от времето във вечността, от живота на земята преминавайки във вечността. Състоянието на всяка отделна душа в този момент ще определи съдбата на тази душа във вечността. Тази душа, която умира в грехове, вече никога няма да може бъде в присъствието на Бог.

В Еклесиаст 11: 3 същата тази истина е представена под формата на паднало дърво:

Еклесиаст 11:3. ...И ако падне дърво към юг или към север,
На мястото гдето падне дървото, там ще си остане...

Падащото дърво олицетворява умирация човек. Дървото ще остане там, където падне. Посоката, в която дървото пада, определя позицията, в която ще лежи. Състоянието, в което човек умира - състоянието на душата му при смъртта - определя неговото състояние във вечността. В този смисъл всяка душа е отговорна сама за себе си и носи отговорност само за собственото си състояние.

В пасажите, които разгледахме - от Езекиил и Еклесиаст - става дума за вечният съд Божий над всяка отделна душа. Съдбата на всяка душа зависи от това състояние, в което тя умира.

От друга страна, пасажите които обсъждахме по-рано - от Изход и Еремия - говорят за присъдите на Бога в историята на човеците, проявяващи се от поколение на поколение в живота на семействата, народите и нациите.

В тази светлина, двата Божии подхода към съдът не се противопоставят един на друг. В историята поведението на едно поколение има значително влияние, добро или лошо, върху живота на следващите поколения. Това е част от Божия съд в историята. Но във вечността, след като времето и историята на човечеството престанат да съществуват, тогава всяка душа ще отговори пред Бога само за своя собствен живот на земята, за своите собствени дела и поведение. Никой няма да бъде оправдан чрез правдата на друг. Това е вечният съд на Бога.

Примери за Божиите присъди в историята

Сега ще разгледаме накратко някои от Библейските примери за Божия съд в историята.

В Писанията има съобщени редица такива Божии присъди, които преди всичко биха могли да се нарекат "назидателни", за назидание, за поучение на другите. Подобни присъди ясно и драматично разкриват отношението на Бога към определени грехове и постъпки, така че те се явяват **предупреждение** към всички следващи поколения, които могат да бъдат изкушени от същите грехове.

Ярък пример за това е Божият съд над градовете Содом и Гомор, както е описано в Битие 19:

Битие 19:24-25

24. Тогава Господ изля върху Содом и Гомор сяра и огън от Господа от небето.

25. Той разори тия градове и цялата равнина, всичките жители на градовете и земните растения.

В Новият Завет се говори за това събитие няколко пъти. Например във 2 Петрово Словото казва:

2 Петрово 2:6

6. тъй също, ако Той осъди на разорение содомските и гоморските градове и ги обърна на пепел, и ги постави за пример на ония, които щяха да вършат нечестие,

Петър посочва, че внезапно, драматично и пълно унищожаване на Содом и Гомор е пример, образец, който демонстрира отношението на Бога към тези грехове, в които живееха жителите на на тези градове

В Езекиил 16 намираме много интересен разказ за това, какви основни морални и социални условия са довели до упадъка на Содом, защото Бог се обръща към Ерусалим:

Езекиил 16:

49. Ето що беше беззаконието на сестра ти Содом, Нейното и на дъщерите й:

Гордост, пресищане с храна и безгрижно спокойствие;

А сиромашът и немощният не подкрепяше;

Бог описва четирите основни причини за моралния упадък на Содом: гордост, изобилие от храна; леност; и пренебрегване на бедните и в неравностойно положение сред тях. Тези четири условия създадоха специална форма на сексуално извращение, която оттогава се наричаше "содомия".

Удивителната точност на Библията отново се потвърждава от наблюденията над гъсто населените центрове на съвременната цивилизация. Същите морални и социални причини водят до същите форми на сексуални извращения. В Библията не се говори, че тази форма на грях винаги ще бъде наказвана толкова драматично в историята; но тя все още ясно показва непромененото отношение на Бога към тази форма на грях, показано чрез примера на Божия съд над Содом.

В светлината на това Божие откровение, всички, които попадат в тази форма на сексуално извращение, нямат никакво извинение. Макар че те могат и да не преживеят историческата присъда на Бога (докато са в земния си живот), но вечният Божий съд на тях ще бъде не по-малко тежък!

Друг драматичен пример за назидателния съд на Бога е историята на Анания и Сапфира, записана в Деяния 5:

Деяния 5:

1. А някой си човек на име Анания, с жена си Сапфира, продаде имот,
2. и задържа нещо от цената, със знанието на жена си; и донесе една част и я сложи пред нозете на апостолите.
3. А Петър рече: Анание, защо изпълни сатана сърцето ти, да излъжеш Светия Дух и да задържиш от цената на нивата?
4. Догдето стоеше непродадена не беше ли твоя? И след като се продаде, не бяха ли парите в твоя власт? Защо си намислил това нещо в сърцето си? Не си излъгал човеци, но Бога.
5. И Анания, като слушаше тия думи, падна и издъхна; и голям страх обзе всички, които чуха това.
6. И по-младите мъже станаха, обвиха го и го изнесоха та го погребяха.
7. И като се минаха около три часа, влезе жена му, без да знае за станалото.
8. И Петър я попита: Каж ми за толкова ли продадохте нивата? И тя рече: За толкова.
9. А Петър ѝ рече: Защо се съгласихте да изкусите Господния Дух? Ето нозете на тия, които погребяха мъжа ти, са на вратата, и ще изнесат и тебе.
10. И тя на часа падна до нозете му и издъхна; а момците, като влязоха, намериха я мъртва, и изнесоха я, та я погребяха до мъжа ѝ.

Анания и съпругата му Сапфира бяха тези, които бихме могли да наречем "религиозни лицемери". Те продадоха това, което притежаваха, и донесоха част от това, което продадоха на апостолите, като жертва на Божието дело. Само по себе си това може да се нарече похвално. Те, обаче, съгрешиха в това, че представиха парите, които донесоха, като че е цялата сума, която получиха от продажбата. Те направиха това, за да спечелят благоволениято и благоразположението на апостолите и на другите християни.

Обаче, чрез свръхестествено откровение на Светия Дух, Петър разпозна тяхното лицемерие и обвини първо Анания и след това Сапфира, за това, че излъгаха и се опитаха да измамат Светия Дух. Осъзнаването на собствената им греховност се прояви толкова силно, че те, първо мъжът, а след това и жената, паднаха мъртви в краката на Петър.

Ефектът от това драматично решение на Бог е описан в Деяния 5:

Деяния 5:11. И голям страх обзе цялата църква и всички, които чуха това.

Разбира се, това не означава, че Бог винаги ще осъжда поведението на така наречените християни толкова бързо и драматично. Но неизменното отношение на Бога към лъжата и лицемерието на онези, които наричат себе си християни, показано в този пример, предупреждава всички последващи поколения на Църквата!

В по-широк мащаб, историята на Божия народ Израил, от времето на Мойсей до наши дни, изобилства с примери за историческия съд на Бога - съдът на Бога в историята на човечеството. По това време, когато Бог за първи път даде Закона на Израил, преди да влязат в Обещаната земя, Той ги предупреди чрез Мойсей, за осъжденията, с които Той ще ги накаже, ако те впоследствие се отвърнат от Него в неподчинение, непослушание и бунт.

Едно такова пророческо предупреждение е в Левит 26. Първо, Бог предупреждава Израил за многобройните присъди, които Той ще донесе на тях за непослушание и

неподчинение, докато те все още ще бъдат на собствената си земя.

Левит 26:

14. Но ако не Ме послушате и не извършите всички тия заповеди,

15. и ако отхвърлите повеленията Ми, и ако душата ви се погнуси от съдбите Ми, та да не вършите всичките Ми заповеди, и нарушите завета Ми,

16. тогава ето какво Аз ще ви направя: ще изпратя върху вас ужас, охтика и треска, които ще развалят очите ви и ще стопят душата ви; и ще сеете семето си напразно, защото неприятелите ви ще го ядат.

17. Ще насоча лицето Си против вас, и ще бъдете избити пред неприятелите си; ония, които ви мразят, ще владеят над вас, и ще бягате, когато никой не ви гони.

18. И ако при всичко това не Ме послушате, тогава ще ви накажа седмкратно повече за греховете ви.

19. Ще строша гордата ви сила и ще направя небето ви като желязо и земята ви като мед.

20. Силата ви ще се иждивява напразно, защото земята ви няма да дава плодовете си и дърветата на земята ви няма да дават плода си.

21. И ако ходите противно на Мене и не склоните да Ме слушате, ще наложа върху вас седмкратно повече язви според греховете ви.

22. Ще изпратя между вас диви зверове, които ще ви лишат от чадата ви, ще изстребят добитъка ви и ще ви направят да намалявате, та пътищата ви ще запуст

23. И ако от това не се поправите и не се обърнете към Мене, но ходите противно на Мене,

24. тогава ще ходя и Аз противно на вас и ще ви поразя, да! Аз, седмкратно поради греховете ви.

25. И ще докарам на вас нож, който ще извърши отмъщение за завета; и когато се съберете в градовете си, ще изпратя между вас мор; и ще бъдете предадени в ръката на неприятеля.

26. И когато ви строша подпорката от хляба, десет жени ще пекат хляба ви в една пещ и ще ви върнат хляба с теглилка; и ще ядете, но няма да се насищате.

27. Но ако и след това не Ме послушате, а ходите противно на Мене,

28. то и Аз ще ходя противно на вас с ярост и ще ви накажа, да! Аз, седмкратно за греховете ви.

29. Ще ядете месата на синовете си и месата на дъщерите си ще ядете.

30. И ще разоря оброчищата ви, ще съборя кумирите ви, и трупове ви ще хвърля върху трупове на презрителните {Еврейски: къща за търкаляне.}† ви идоли; и душата Ми ще се погнуси от вас.

31. Ще обърна градовете ви на пустиня, и ще запустя светилищата ви, и не ще да помириша дъха на благоуханните ви приноси.

32. Ще запустя и земята ви, тъй щото ще се смаят за това неприятелите ви, които живеят в нея.

33. А вас ще разпръсна между народите и ще изтръгна нож след вас; и земята ви ще бъде пуста и градовете ви пустиня.

34. Тогава земята ще се радва на съботите си през всичкото време докато е пуста, и докато вие сте в земята на неприятелите си; тогава ще се успокои земята и ще се радва на съботите си.

35. През всичкото време, когато е запустяла, ще си почива, защото не си е почивала в дължимите от вас съботи, когато вие живеехте в нея.

36. И на останалите от вас ще вложи страх в сърцето им в земите на неприятелите им; шум от поклатен лист ще ги погне, и ще бягат, като бягачи от нож; и ще падат, когато никой не ги гони.

37. Ще падат един върху друг, като че ли пред нож, когато никой не ги гони; и ще бъдете безсилни да устоите пред неприятелите си.

38. Ще погинете между народите; и земята на неприятелите ви ще ви пояде.

39. Останалите от вас ще се стопят за беззаконията си в земите на неприятелите си; а още за беззаконията на бащите си ще се стопят заедно с тях.

40. Но ако изповядат беззаконието си и беззаконието на бащите си в престъплението, което са извършили против Мене, и още, че са ходили противно на Мене,

41. и че Аз ходих противно на тях и ги отведох в земята на неприятелите им, - ако тогава се смири езическото {Еврейски: необрязаното.}* им сърце, и приемат наказанието на беззаконието си,

42. тогава ще спомня завета Си с Якова; още завета Си с Исаака и завета Си с Авраама ще спомня; ще спомня и земята.

43. И земята като ще бъде напусната от тях, ще се радва на съботите си, като стои пуста без тях; и те ще приемат наказанието за беззаконието си, за гдето отхвърлиха съдбите Ми и за гдето душата им се отврати от повеленията Ми.

44. Но и така, както са в земята на неприятелите си, няма да ги отхвърля, нито ще се отвратят от тях до там щото да ги изстребя и да наруша завета Си с тях; защото Аз съм Господ техен Бог;

45. но заради тях ще си спомня завета, който направих с праотците им, които съм извел из Египетската земя пред очите на народите, за да бъда техен Бог. Аз съм Иеова.

Тогава, в стих 27-33, Той ги предупреждава, че упоритото им непокорство ще доведе до още по-сурови присъди, с които ще бъдат изхвърлени от собствената им земя:

Левит 26:

27. Но ако и след това не Ме послушате, а ходите противно на Мене,

28. то и Аз ще ходя противно на вас с ярост и ще ви накажа, да! Аз, седмократно за греховете ви.

29. Ще ядете месата на синовете си и месата на дъщерите си ще ядете.

30. И ще разоря оброчищата ви, ще съборя кумирите ви, и трупове ви ще хвърля върху трупове на презрителните ви идоли; и душата Ми ще се погнуси от вас.

31. Ще обърна градовете ви на пустиня, и ще запустя светилищата ви, и не ще да помириша дъха на благоуханните ви приноси.

32. Ще запустя и земята ви, тъй щото ще се смят за това неприятелите ви, които живеят в нея.

33. А вас ще разпръсна между народите и ще изтръгна нож след вас; и земята ви ще бъде пуста и градовете ви пустиня.

Всеки детайл от това пророчество беше изпълнен точно в живота на израелския народ, когато през 70 г. сл. Хр. римляните, водени от император Тит потушават бунта на евреите, завладяват и опожаряват Йерусалим, разрушават и опожаряват до основи Втория храм, избиват много евреи и останалите живи се пръснали по света.

По време на обсадата на Ерусалим от Тит, евреите били толкова доведени до отчаяние и заплашени от гладна смърт, че буквално изяждали плътта на синовете и дъщерите си. След това всичките им светилища и религиозни места били

унищожени. Огромен брой хора били убити; други са били продадени в робство и разпръснати по света. Земята им била завладяна от езичници от близките страни.

В Левит 26 Бог продължава да предупреждава Израил за тяхното печално състояние в следващите векове на разпръсване между езичниците:

Левит 26:

36. И на останалите от вас ще вложа страх в сърцето им в земите на неприятелите им; шум от поклатен лист ще ги погне, и ще бягат, като бягащи от нож; и ще падат, когато никой не ги гони.

37. Ще падат един върху друг, като че ли пред нож, когато никой не ги гони; и ще бъдете безсилни да устоите пред неприятелите си.

И отново, като се върнем назад към историята на Израил, виждаме, че всички тези пророчества са изпълнени и то не само веднаж - в срам, страх, деградация и преследване, което бележи повече от осемнадесет века на разпръсване.

Но при завършването на пророчеството Бог също обещава, че никога няма напълно и окончателно да отнеме Своята милост от Израил, защото казва в стих 44 на същата глава:

Левит 26:44. Но и така, както са в земята на неприятелите си, няма да ги отхвърля, нито ще се отвратя от тях до там щото да ги изстребя и да наруша завета Си с тях; защото Аз съм Господ техен Бог;

Точно както бяха изпълнени наказанията Божии, така се изпълняваше и Неговото обещание за милост, дори и в разгара на съда.

Разглеждайки Писанията в светлината на пророчествата, цялата история на Израил представлява изява на Божия съд над света, но така и на Неговата милост; защото дори в средата на съда Бог все още е милостив.

Може би най-удивителният пример в Библията за милосърдието Божие проявено в средата на присъдата се намира в историята на Раав, както е записано в глави 2 и 6 от книгата на Исус Навиев.

От гледна точка на произхода на Раав и на условията ѝ на живот всичко е било против Раав. Тя беше блудница, тя принадлежеше към осъжданите от народа, живееше в града, обречен на разрушение. Въпреки това, в смирение и вяра, тя се осмели да се довери на Божията милост, в резултат на което, тя самата и цялото ѝ семейство бяха спасени.

Случаят с Раав доказва, че съдбата или обстоятелствата не са задължителни, за да бъде някой обречен на проклятие. Без значение колко тъмен е животът и колко пропаднало е обкръжението, личното покаяние и вярата от страна на който и да е човек ще премахнат Божия съд и ще призват Неговата милост!

Следователно намираме, че историята, в светлината на Писанията, показва действието в човешките дела, както съдът, така и милостта на Бога. Дори в средата на най-тежките осъждания, основният принцип на Бога все още е милост в милосърдието. Поради тази причина разкриването на действията на Бога в историята е обобщено в Псалм 107:

Псалми 107:43

43. Който е мъдър нека внимава на това;
И нека размишляват човеците за Господните милости.

За вярващия, основен извод от историята е откровението за непроменящата се, неизменна преданост на Бога в проявлението на милостта.

Не трябва, обаче, да допуснем погрешно, че пълният и окончателен съд на делата на всички хора ще се случи във времето. В 1Тимотей 5 Павел предупреждава:

1 Тимотей 5:

24. Греховете на някои човеци са явни и предварят ги на съда; а на някои идат отпосле.

25. Така и добрите дела на някои са явни; а ония, които не са, не могат да се укрият за винаги.

Подобно предупреждение се намира и в Еклесиаст 8:

Еклесиаст 8:11

11. Понеже присъдата против нечестиво дело не се изпълнява скоро,
Затова сърцето на човешките чада е всецяло предадено да струва зло.

И двата пасажа ни предупреждават, че Божиите присъди не се проявяват напълно веднага. Това се отнася, както за наказанието на нечестивите, така и за наградата на праведните.

Защото пълното откровение за окончателния съд на Бога ще бъде изпълнено само тогава, когато преминем от времето във вечността.

ГЛАВА ТРЕТА

ПРЕСТОЛЪТ НА СЪДА ХРИСТОВ

Според Новия завет вечният съд има три фази: те се различават една от друга от този трон, престол, на който ще седи Съдията, който осъществява съда.

В първата фаза престолът, на който ще седи Съдията, се нарича съдийския престол на Христос. Тук ще бъдат съдени последователите и слугите на Самия Христос, истинските християни.

Във втората фаза съдийският престол се нарича престолът на славата Христова. Съдени ще бъдат езическите народи, които ще останат на земята в края на "голямата скръб", до установяването на Хилядогодишното царство на Христос на земята.

В третата фаза съдийският престол се нарича "Великия бял престол". Тук ще бъдат съдени всички останали мъртви, които ще бъдат възкресени в края на Хилядолетието.

Християните ще бъдат съдени първи.

Ще започнем с анализирането на тази картината, която рисува Новия завет за първата фаза на съда - този съд, който ще се осъществи пред съдийския престол на Христос. Както вече отбелязахме, съдени ще бъдат истинските християни.

Някои от вас ще бъдат изненадани, че християните въобще като цяло ще бъдат съдени - повече от това те ще бъдат съдени най-напред. За този принцип, обаче, се говори в 1 Петрово 4:

1 Петрово 4:

17. Защото дойде времето да се започне съдът от Божието домочадие; и ако почне първо от нас, каква ще бъде сетнината на тия, които не се покоряват на Божието благовестие?

18. И ако праведният едвам се спасява, то нечестивият и грешният где ще се явят?

Тук Петър, пишейки като християнин, казва, че съдът ще започне с нас - т.е. от Божия дом. Тези две фрази ясно говорят, че става дума за християните. Това се потвърждава от противопоставянето с непокоряващите се на Божието Благовестие - тоест с невярващите. Петър ясно казва, че преди всичко ще бъдат съдени християните!

Апостол Павел два пъти споменава за това в различни послания. В посланието към Римляни 14 той казва:

Римляни 14:10. И тъй, ти защо съдиш брата си? а пък ти защо презираш брата си? защото ние всички ще се представим пред съдилището на Христос.

Малко по-нататък, в стих 12 на същата глава, той продължава:

Римляни 14:12. И тъй, всеки от нас за себе си ще отговаря пред Бога.

И в двата стиха става дума за съда на Християните и това е ясно от думите "вашият брат" и "всеки от нас". Мисълта на Павел е в това, че ние като християни не трябва да се опитваме да се осъдим един друг, защото това ще го направи Сам Христос и всеки от нас ще отговаря пред Христос сам за себе си.

Както винаги, мислейки за вечния съд, ние ще помним, че това е напълно персонално, индивидуално. Това се подчертава от думите "всеки от нас" - тоест, всеки от нас отделно.

Отново в 2 Коринтяни 5 Павел използва подобен израз, за да опише съда на християните:

2 Коринтяни 5:10

10. Защото всички трябва да застанем открити пред Христовото съдилище, за да получи всеки според каквото е правил в тялото, било добро или зло.

Отново, както в езика, така и в контекста е ясно, че Павел говори само за християни. Отново акцентът е върху факта, че това ще бъде чисто индивидуално дело за всеки поотделно.

Павел също така пояснява, че на съда ще става дума за това, какво всеки един е вършил докато е бил в тялото си т.е. за делата и поведението на всеки един християнин по време на земния му живот.

Той казва, че всички действия, извършени от християните тук на земята, попадат в една от двете категории - те са добри или лоши. Трета няма, няма неутралност. Всяко действие на християнина се оценява по определен начин - или положително, или отрицателно. Всяко дело, деяние, постъпка извършено без вяра и послушание, без да се прославя Бог, е неприемливо за Бога и следователно е лошо. Ето, по какъв прост принцип, ние, като християни ще бъдем съдени.

И в двата пасажа, говорейки за мястото, където ще бъде Христос, Съдията на християните, Павел използва гръцката дума "бема".

В други пасажи от Новия завет това означава мястото на съда на римския император или на неговите представители, когато те провъзгласявали и обявявали своето решение по тези делата, които са им били представени.

Например в Деяния 25:10 Павел, като римски гражданин, се обръща към правото си на съд от Кесаря.

Деяния 25:10. А Павел каза: Аз стоя пред Кесаревото съдилище, гдето трябва да бъда съден.

Говорейки за съда на Кесаря, Павел използва думата "бема" - същата дума, която използва, за да определи мястото, от което Христос ще съди всички християни.

Не за осъждане, но за получаване на награди.

Какъв ще бъде този съд, който Христос ще извърши на Своя престол?

Преди всичко, ние ясно и категорично трябва да посочим, че този съд над християните, който ще бъде извършен на съдийския престол Христов, не ще бъде съд за осъждане!

Този жизнено важен факт, че истинският вярващ в Христос е освободен от всякакъв страх от окончателното осъждане, се потвърждава от различни стихове в Новия Завет.

Например, в Йоан 3:18 Исус казва:

Йоан 3:18. Който вярва в Него не е осъден; който не вярва е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син.

Който вярва в Него не се съди, не се осъжда, но който не вярва е вече осъден.

Тук се прави ясно, рязко и категорично разграничение. Истинският вярващ в Христос не се осъжда; но невярващият вече е осъден, въз основа на своето неверие.

В Йоан 5 Христос дава същата увереност на всички искрени вярващи:

Йоан 5:24. Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение, и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот, и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота.

За онзи, който чрез вяра приема словото на Христос чрез Благовестието, вече е сигурно, че вече има вечен живот; той вече е преминал от духовната смърт в живота вечния; той не пада под осъждане! той няма да бъде съден!

В Римл. 8:1. Павел потвърждава тази същата увереност в свободата от осъждане:

Римляни 8:1. Сега прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса, които ходят, не по плът но по Дух.

От всички тези стихове е ясно, че истинските вярващи никога няма да се явят на такъв съд, чието окончателно решение ще бъде осъждане. Всъщност истински вярващият въобще няма да бъде съден за тези грехове, които е извършвал.

Когато човек идва като грешник, но се обръща с вяра в Христос, приемайки Го като Спасител, и Го изповядва като Господ, и се покае за греховете си, и се кръсти във вода с пълно потапяне в името на Исус, и приема кръщението в Светия Дух, тогава целият набор от минали грехове на този човек изведнаж и завинаги се изтриват от Бога !!! И БОГ ПОВЕЧЕ ЗА ТЯХ НЕ СИ СПОМНЯ!!!

Два пъти, в две глави в Исаия, които са една след друга, Бог обещава това на тези, които Той е изкупил.

В Исаия 43 Той казва:

Исаия 43:25

25. Аз, Аз съм, Който изтривам твоите престъпления заради Себе Си, И няма да си спомня за греховете ти.

И отново в Исаия 44 Бог казва:

Исаия 44:22. Изличих като гъста мъгла престъпленията ти, И като облак греховете ти; Върни се при мене, защото Аз те изкупих.

В оригинала, думата "престъпление" и "беззаконие" са обозначени с една дума - "Пеша", което означава, грешни дела, които се извършват в открито неподчинение на известен закон; докато греховете са всички, каквито и да са погрешни действия, неправилни постъпки. Това означава, че престъпленията са по-сериозни и по-тежки от греховете. Бог обаче има достатъчно благодат и сила, за да изтрие и едните, и другите.

В предишната глава ние отбелязахме, че на небето се води пълен запис на живота на всяка човешка душа. Ние се убедихме, че такава книга, в която всичко е

записано е подобна на електромагнитна - аудио,-видео лента. Те си приличат не само по начина, по който се извършва записа, но и по начина, по който съдържанието се изтрива!

Ако искате да изтриете съдържанието на която и да е част от лентата, това се постига много просто, като използвате специално устройство.

Същото, по същия начин е и със записа на живота на грешника. Когато грешникът за първи път дойде при Христос с вяра и покаяние, и кръщенията, Бог взема в ръка специално "изтриващо" устройство и напълно изтрива всичките грехове, извършени от грешника. "Касетата", "лентата" на живота на този човек става напълно, свършено чиста и на нея можете да напишете нов живот на вяра и праведност.

Ако след това вярващият отново падне в греха, то той трябва само да се покае и да изповяда своя грях пред Бога и Бог ще изтрие този конкретен отделен участък от "лентата". И така лентата отново е чиста!

За този Божий начин, как Бог работи с греховете, извършени от християните, след като вече са познали Исус Христос като Спасител е посочено в 1 Йоан 1:

1 Йоаново 1:9. Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда.

И по-нататък в 1Йоан 2:

1 Йоаново 2:

1. Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако съгреша някой, имаме ходатай при Отца, Исуса Христа праведния.

2. Той е умилиствие за нашите грехове, и не само за нашите, но и за греховете на целия свят.

Тези стихове ни учат, че ако един вярващ в Христа съгреша и след това се покае и изповяда греха си, то изкуплението на Христос е толкова ефективно, че грехът му се изтрива и той се очиства от всяка неправда.

Това е логичната причина, поради която истинският вярващ в Христос не трябва да се страхува, че резултатът от процеса срещу него ще бъде осъждане. Бог е видял, че самият грешник е очистен и регистрацията на греха му е изтрита, за да няма повече спомен за този грях и следователно няма причина за справедливо осъждане.

Но ако истинският вярващ не го заплашва окончателното осъждане, то тогава с каква цел християните въобще ще бъдат съдени?

Отговорът е, че съдът над християните ще се извърши, за получаване на наградите им. Истинският вярващ няма да бъде съден по отношение на праведността, но за това как той служи на Христос!

А това, че вярващият няма да бъде съден по отношение на праведността, се обяснява твърде просто - праведността на истинският вярващ не е неговата собствена праведност, но праведността на Самия Исус Христос, която Бог му вменява въз основа на вярата му.

В 1Коринтяни 1 пише, че Христос

1 Коринтяни 1:30. А от Него сте вие в Христа Исуса, Който стана за нас мъдрост от Бога, и правда, и освещение, и изкупление;

Никой друг, но Сам Христос стана нашата праведност пред Бога.

Павел отново говори за това във 2 Коринтяни:

2 Коринтяни 5:21. Който за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога.

Благодарение на тази размяна ние станахме Божията праведност в Христа.

Очевидно е, че когато вярващият получава спасение на тази основа, ще бъде абсолютно нелогично от Божия страна Бог да съди Своята собствена праведност, която е дал на вярващия.

По този начин ние правим извод, че съдът над християните ще има отношение не към тяхната праведност, но за това как те са служили на Христа на земята! Целта на съда няма да бъде нито оправдание, нито осъждане; НО разпределението на наградите на всеки вярващ според това как те са служили на Христос на земята!

Изпитание чрез огън

Този съд на вярващите с цел получаването на награди е описан в 1Коринтяни.

1 Коринтяни 3:

11. Защото никой не може да положи друга основа, освен положената, която е Исус Христос.

12. И ако някой гради на основата злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама,

13. всекиму работата ще стане явна каква е; защото Господният ден ще я изяви, понеже тя чрез огън се открива; и самият огън ще изпита работата на всекиго каква е.

14. Тоя, комуто работата, която е градил, устои, ще получи награда.

15. А тоя, комуто работата изгори, ще претърпи загуба; а сам той ще се избави, но тъй като през огън.

Павел съвършено ясно заявява, че това не е съд над душите, а над делата. Ако дори всичките дела на човек изгорят, душата му ще бъде спасена. Павел обяснява защо душата на такъв човек е в безопасност:

Защото никой не може да положи друга основа освен положената, която е Исус Христос.

Този съд се отнася само за тези, които са изградили своята вяра не на собствените си дела и собствената си праведност, но на основата Исус Христос и Неговата

праведност. Ако само тяхната вяра остава непоклатимо на тази основа, то душите им са завинаги в безопасност и сигурност.

Когато въпросът е за оценяване на делата на вярващите, Павел ги разпределя в две категории. От една страна, това са злато, сребро, скъпоценни камъни. От друга страна това са дърво, сено, слама.

Тези две категории се различават по начина, по който те понесат изпитанието с огън. Веществата от първата категория могат да понесат огъня и да не изгорят в него. Докато в същото време веществата от втората категория - дърво, сено, слама - ще изгорят в огъня.

За разлика от тези две категории, можем веднага да направим извод: качеството е много по-важно за Бога, отколкото количеството.

Златото, среброто и скъпоценните камъни обикновено съществуват в малки количества, но те имат голяма стойност. Дървото, сеното, сламата заемат много място и се намират в големи количества, но тяхната стойност е сравнително малка.

И с какъв вид огън ще бъдат изпитани делата на християните?

Спомнете си, че прославеният Христос ще седи на Своя съдийски Престол и че всеки от нас ще застане директно пред Него. Ще Го видим, както Йоан Го видя в своето видение на остров Патмос.

За това се говори в Откровение 1:

Откровение 1:

14. а главата и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, и очите Му, като огнен пламък;

15. и нозете Му приличаха на лъскава мед, като в пещ пречистена: а гласът Му беше като на много води;

В това видение нозете на Христос са като мед в пещ нажежена и олицетворяват огъня на скръб, с който Той ще съди греховните дела на нечестивите; докато очите Му са като огнен пламък и олицетворяват проникващият, пронизващ и поглъщащ в дълбочина Негов поглед, с който Той ще оцени делата на Своя вярващ народ.

В огнените пламъци на Неговите очите, всичко, което е низко, мерзостно, неискрено, малоценно в делата на Неговия народ, ще бъде моментално и завинаги унищожено! Ще оцелее и ще се очисти само онова, което е вярно и има вечна стойност!

Когато разглеждаме тази фаза на съда, всеки от нас трябва да си зададем въпроса: "Как мога да служа на Христа в този живот, за да могат делата ми да издържат изпитанието на огъня в този ден на съда Господен?"

Трябва да изпитаме себе си в три аспекта:

мотиви;

послушание;

сила;

Първо. Преди всичко ние трябва да анализираме своите мотиви. Дали служим за това да удовлетворяваме своите собствени желания и за да прославим себе си или ние искрено се стремим да прославим Исус Христос и да извършваме Неговата воля?

Второ. Ние трябва да проверим своето послушание и покорство. Дали се стремим да служим на Христос точно според принципите и методите разкрити в Божието Слово? Или изграждаме и строим свои собствени форми на служение и поклонение, и след това към тях залепваме името на Христа, и стихове, и текстове от Новия Завет на Библията.?

Трето. Ние трябва да проверим себе си по отношение на силата. В 1 Коринтяни 4 глава е писано:

1 Коринтяни 4:20. Защото Божието царство не се състои в думи, а в сила.

Да се проверим дали не се опитваме да служим на Бога със своята плътска немощ?

Или ние се подновяваме и утвърждаваме от Святия Дух?

Ако е така, тогава можем да обявим, както каза Павел:

Колосяни 1:29. За което и се трудя като се боря според действието Му, действащо в мене със сила.

В зависимост от отговорите на тези въпроси за мотивите, послушанието и силата, нашият съд ще се определя в този ден, когато ние всички ще застанем пред Христовото съдилище.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА СЪД НА ХРИСТИЯНСКОТО СЛУЖЕНИЕ

Сега ние ще разгледаме по-подробно тези принципи, според които вярващите ще бъдат **възнаградени** за своето служение. Христос говори за това под формата на две притчи: притча за талантите в Матей 25: 14-30; и притчата за мнасите в Лука 19: 11-27.

Оценката на християнското служение е основната, главна тема на двете притчи и е една и съща. Във всяка от тях става дума за богат човек, имащ власт. Той дава определена сума на всеки един от слугите си, за да действат от негово име, а сам той се отправя на далечен път.

След известно време този богат човек се връща и изисква отчет от всеки един слуга за това как са постъпили с получените от него средства.

И в двете притчи се споменават трима слуги: първите двама са наречени верни в това как, по какъв начин са използвали парите на своя господар; а третият е наречен неверен.

В притчата за талантите разпределението на талантите е описано в Матей 25:

Матей 25:15. На един даде пет таланта, на друг два, на трети един, на всеки според способността му; и тръгна.

(Талантът е значителна сума, приблизително равна на заплатите за 15 години).

Обърнете внимание на този принцип, според който се разпределяли талантите "на всекиго според способностите ..." Това означава, че Бог дава на всеки вярващ максималния брой таланти, въз основа на неговите способности, които таланти вярващият ще може да използва ефективно.

Бог не дава нито повече, нито по-малко, отколкото вярващия може да приложи с печалба!

В тази притча първите двама слуги са донесли сто процента печалба. Този, който получи пет таланта спечели още пет! Получилият два-спечели още два.

Създава се такова впечатление, че Господ не е оценил чистата печалба, но процентното увеличение. Това означава, че този който е спечелил пет таланта не е наречен по-верен от другия, който е спечелил два. Те бяха наречени еднакво верни, защото и двамата имаха сто процентно увеличение.

И думите, с които те бяха насърчени, са съвсем същите както в Матей 25:21 и 23:

Матей 25:

21. Господарят му рече: Хубаво, добри и верни слуго! в малкото си бил верен, над многото ще те поставя; влез в радостта на господаря си.

23. Господарят му рече: Хубаво, добри и верни слуго! над малкото си бил верен, над многото ще те поставя; влез в радостта на господаря си.

Фактът, че господарят се обръща към двамата слуги с напълно еднакви думи, свидетелства, че той ги счита за еднакво верни.

Всеки от тях получил в самото начало максималния брой таланти, които той можел ефективно да използва чрез способностите си; и чрез работенето си всеки от тях е получил максималната възможна печалба - т.е. сто процента. Оценяването им от господаря се основаваше на тяхната преданност, изразена в процентното увеличение.

Фактът, че единият е получил пет таланта в началото, а другият два, не играе никаква роля при оценката на тяхната преданост.

В тази притча за талантите, третият слуга скри единият талант, който получи от господаря си и по-късно го занесе на господаря си в точно същото състояние, в което го бе получи. Поради това той не само не получи никаква награда, но завинаги бе изгонен от присъствието на господаря си.

Думите на осъждане и отхвърляне на този трети слуга са записани в Матей 25.

Матей 25:

26. А Господарят му в отговор каза: Зли и лениви слуго! знаел си, че жъна гдето не съм сеял, и събирам гдето не съм пръскал;

27. ти, прочее, трябваше да внесеш парите ми на банкерите, и когато си дойдех, щях да взема своето с лихва.

28. Затова, вземете от него таланта и дайте го на този, който има десет таланта.

29. Защото на всекиго, който има, ще се даде, и той ще има изобилие; а от този, който няма от него ще се отнеме и това, което има.

30. А тоя безполезен слуга хвърлете във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби.

Тези думи са напълно недвусмислени. Този трети слуга не само не получи никаква награда; но от него отнеха този талант, който му беше даден в началото, а самият той беше изхвърлен от присъствието на господаря.

Нека сега се обърнем към притчата за мнасите описана в Лука 19. (една мнаса е приблизително равна на стойността на заплата за три месеца).

Посочени са десет слуги, въпреки че само трима са разгледани подробно. Още в самото начало всичките десет слуги получиха една и съща сума от господаря - всеки по една мнаса.

От описаните три случая първият слуга е придобил десет мнаси; вторият - пет, а третият просто скри мнасата си и в крайна сметка я върна в точно същото състояние, в което я получи!

Създава се такова впечатление, че всички тези трима слуги имат едни и същи способности, тъй като всички те получават една и съща сума. Те обаче не бяха еднакво верни. Първият донесе печалба два пъти повече от втория. Затова неговата награда беше два пъти по-голяма.

Наградите на тези двама слуги са описани в Лука 19:

Лука 19:

16. Дойде, прочее, първият и рече: Господарю, твоята мнаса спечели десет мнаси.

17. И рече му: Хубаво, добри слуго! понеже на твърде малкото се показва верен, имай власт над десет града.

18. Дойде и вторият и рече: Господарю, твоята мнаса принесе пет мнаси.

19. А рече и на него: Бъди и ти над пет града.

Нека обърнем внимание на факта, че наградата на първия слуга беше два пъти по-голяма от наградата на втория.

На първо място-първият слуга беше конкретно наречен "добър слуга"; вторият слуга не беше наречен така.

На второ място - на първия слуга беше дадено да управлява над десет града; а на втория - само над пет.

Това означава, че наградата им е била пряко пропорционална на получените печалби.

Още един извод, който си правим от тази притча е, че наградите за предано служене на Господ в този век ще се състоят в позициите на власт и отговорност в управлението на Царството Христово в идната епоха. С други думи, преданото служение в този свят води до по-големи възможности за служение в идната епоха. За тези, които наистина обичат Христос, не може да има по-голяма радост и привилегия, от това да продължат да служат на своя Господ. За преданите тази привилегия, от която те са се възползвали тук във времето, ще се продължи и във вечността.

В тази притча с мнасите, както и в притчата с талантите, третият служител е бил неверен и не направи нищо с мнасата, която му бе дадена. Думите на осъждението му са записани в Лука 19: 22-24:

Лука 19:

22. Господарят му казва: От устата ти ще те съдя, лукави слуго. Знаел си, че съм строг човек, който задигам това, което не съм положил, и жъна което не съм сял;

23. тогава защо не вложи парите ми в банката, и аз като си дойдех, щях да ги прибера с лихвата?

24. И рече на предстоящите: Вземете от него мнасата, и дайте я на този, който има десетте мнаси.

В тази притча, както в притчата за талантите, невярващият служител не просто не получи награда, но дори мнасата, която той получи в началото, беше взета от него. За края на този слуга с едната мнаса, нищо не се казва в притчата. Въпреки това, може да се предположи, че подобно на неверния слуга в притчата за талантите, той бе отхвърлен и изгонен от присъствието на господаря си.

И в двете притчи, неизползването на дадения талант или мнаса е описан с много силна дума - лукав

Лука 19:22. Господарят му казва: От устата ти ще те съдя, лукави слуго.

Матей 25:26. ...рабе лукави и лениви...

Във всеки от случаите, започвайки своя съд над неверния слуга, господарят използва фразата "лукав, хитър слуга".

От това заключаваме, че според Божиите стандарти, лукавството, нечестият не се състои просто в активно извършване на зло, но е и в бездействието, когато трябва да извършим добро, а не го направим.

Така се определя и "греха":

Яков 4:17. Прочее, ако някой знае да прави добро и го не прави, грях е нему.

Словото обяснява, че грехът се състои не само в извършването на това, което познаваме като лошо, но и когато не извършваме това, което знаем, че е добро.

Да не направиш добро, когато можеш е толкова сериозен грях, колкото и да извършиш зло!

Същата тази мисъл се съдържа в пророческото откровение за Божия съд в Малахия 3:18:

Малахия 3:18. Тогава изново ще разсъдите

Между праведен и нечестив,
Между оня, който служи Богу,
И оня, който не Му служи.

Бог тук прави ясно разграничение между праведните и нечестивите.

Праведните са онези, които служат на Бога.

Нечестивите са тези, които НЕ служат на Бога.

Отново урокът е ясен: да не служите на Бога само по себе си е нечестие!

Именно това нечестие, лукавство доведе до окончателното осъждане на неверния слуга в двете притчи, които изучавахме. И в двата случая неверните слуги не направиха нищо лошо, но и в двата случая основанието за отхвърлянето им е небрежността и бездействието, неизпълнението на доброто, което можеха да направят.

Христос посочва, че точно същия принцип на съда ще се прилага за всички, които наричат себе си последователи и слуги на Христос.

В предишната глава анализирахме един пасаж от 1 Коринтяни 3:11-15, където Словото говори за онези християни, чиито работи бяха отхвърлени и изгоряха в огъня на съда, но те самите са били спасени. От друга страна, от разглежданите от нас притча за талантите, става видно, че неверният слуга не само е лишен от всякаква награда, но е и изгонен завинаги от присъствието на господаря си.

1 Коринтяни 3:

11. Защото никой не може да положи друга основа, освен положената, която е Исус Христос.

12. И ако някой гради на основата злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама,

13. всекиму работата ще стане явна каква е; защото Господният ден ще я изяви, понеже тя чрез огън се открива; и самият огън ще изпита работата на всекиго каква е.

14. Тоя, комуто работата, която е градил, устои, ще получи награда.

15. А тоя, комуто работата изгори, ще претърпи загуба; а сам той ще се избави, но тъй като през огън.

Това повдига интересен въпрос: как Бог оценява в двата случая? Защо в случая, описан в 1 Кор. 3 ... работата на този човек ще изгори, но самият човек ще се спаси; докато в притчата, разказана от Исус, неверният слуга не само губи наградата, но е изгонен и изхвърлен?

Може би разликата може да бъде обяснена по следния начин. В случая, описан в 1Кор.3: , човекът все пак се е опитвал да направи нещо за господаря си; в действителност, споменаването на дърво, сено и слама, предполага, че той е направил много. Обаче, нито вида, нито качеството на неговата работа са могли да устоят на изпитанието на огъня. Въпреки това, неговата активност и дейност - макар и в грешна посока и без възнаграждение - в крайна сметка е доказала искреността на вярата му в Христа; и поради тази причина, спасението на душата му е дадено, въпреки че делата му ще изгорят.

От друга страна, неверният слуга, този с единият талант, въобще нищо не е направил за господаря си - нито добро, нито лошо. Тази пасивност разкрива, че неговата вяра и служение са били напразни, суетни и неискрени. Както се казва в **Яков 2:26**... вярата без дела е мъртва.

Вярата, която не се проявява в никаква дейност, е мъртъв; тя е празна, безполезна, неискрена. Тя не само, че не върши тези дела на служение, които могат да бъдат възнаградени, но дори и не осигурява спасението на душата на този, който я изповядва!

Този, който нарича себе си християнин, но не се опитва да служи активно на Христос, е всъщност лицемер!

Поради тази причина, съдът над такъв човек, ще се състои в това да го хвърлят във външната тъмнина: ". ... там ще бъде плач и скърцане със зъби" .

Един внимателен анализ на пасажи, описващи подобен съд в Матей 24:51 и Лука 12:46 казва, че тази външна тъмнина, с плача и скърцането със зъби, е мястото, което се пази за лицемерите и невярващите. Неверният слуга, който нищо не прави за господаря си, попада в същата тази категория: той е в действителност лицемер и невярващ, поради което ще отиде във външната тъмнина.

Матей 24:51. и, като го бие тежко, ще определи неговата участ с лицемерите; там ще бъде плач и скърцане със зъби.

Лука 12:46. то господарят на онзи слуга ще дойде в ден, когато той не го очаква и в час, който не знае, и, като го бие тежко, ще определи неговата участ с неверните.

Ангелите премахват всички лицемери.

От този съд над лицемерния слуга следва още един извод във връзка със събитията, предшестващи съдилището Христово.

Преди, истинските християни да бъдат допуснати до съдийския престол на Христос, най-напред сред вярващите ще се извърши разделение: всички лицемерни и фалшиви, лъжливи християни ще бъдат отделени и ще приемат това осъждение, което заслужават за своето лицемерие и лъжи.

Този съд над лицемерите е описан в две притчи за Небесното царство, които Иисус разказа и четем в **Матей 13**. Тази притча е за пшеницата и плевелите; и за мрежата хвърлена в морето.

Матей 13:24-58

24. Друга притча им предложи, като каза: Небесното царство се оприличава на човек, който е посял добро семе на нивата си;

25. но, когато спяха човеците, неприятелят му дойде и пося плевели между житото, и си отиде.

26. И когато поникна стволът и завърза плод, тогава се появиха и плевелите.

27. А слугите на домакина дойдоха и му казаха: Господине, не пося ли ти добро семе на нивата си? тогава откъде са плевелите?

28. Той им каза: Някой неприятел е сторил това. А слугите му казаха: Като е тъй искаш ли да идем да го оплевим?

29. А той каза: Не искам; да не би, като плевите плевелите, да изскубете заедно с тях и житото.

30. Оставете да растат и двете заедно до жетва; а във време на жетва ще река на жетварите: Съберете първо плевелите, и вържете ги на снопове за изгаряне, а житото приберете в житницата ми.

Матей 13:

47. Небесното царство прилича още на мрежа, хвърлена в езерото, която събира риби от всякакъв вид,

48. и, като се напълни изтеглиха я на брега, седнаха и прибраха добрите в съдове, а лошите изхвърлиха.

49. Така ще бъде и при свършека на века; ангелите ще излязат и ще отлъчат нечестивите измежду праведните,

50. и ще ги хвърлят в огнената пещ; там ще бъде плач и скърцане със зъби,

Изучавайки тези, а също и други притчи в тази глава, е важно да се определи какво се има предвид под фразата "Царството небесно".

В Матей 12: 25-28 и в Лука 11: 17-20, Исус говори за две противоположни царства: Божието царство (или Небесно) и царството на сатана.

До края на сегашния век двете царства ще съществуват съвместно!

Божието царство включва всички същества, които се подчиняват на праведното Божие управление!

В царството на сатана са всички, които са против Божието управление!

Матей 12:25-28

25. А Исус, като знаеше техните помисли, рече им: Всяко царство, разделено против себе си, запустява; и никой град или дом, разделен против себе си няма да устои.

26. Ако Сатана изгонва Сатана, той се е разделил против себе си; тогава как ще устои неговото царство?

27. При това, ако Аз чрез Веелзевула изгонвам бесовете, чрез кого ги изгонват вашите възпитаници? Затова, те ще ви бъдат съдии.

28. Но ако Аз чрез Божия Дух изгонвам бесовете, то Божието царство е дошло върху вас.

Лука 11:17-20

17. Но Той, като знаеше техните помисли, каза им: Всяко царство разделено против себе си, запустява, и дом разделен против себе си {Гръцки: Против дома.}* пада.

18. Така, също, ако Сатана се раздели против себе си, как ще устои царството му? понеже казвате, че изгонвам бесовете чрез Веелзевула,

19. И ако Аз чрез Веелзевула изгонвам бесовете, вашите синове чрез кого ги изгонват? Затова, те ще ви бъдат съдии.

20. Но ако Аз с Божия пръст изгонвам бесовете, то Божието царство е достигнало до вас.

В Ефесяни Словото говори за две нива на сатанинското царство.

В Ефесяни 6:12 се описва сбирещето на нечестивите, паднали ангели, които последваха сатана в неговия бунт срещу Бога.

В Ефесяни 2: 2 пише за тези хора, които също са в бунт срещу Бога. Те са наречени синовете на непокорството и показва, че сатана, като княз на въздушната власт ги контролира и управлява!

Ефесяни 6:12. Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места.

Ефесяни 2:2. в които сте ходили някога според вървежа на тоя свят, по княза на въздушната власт, на духа, който сега действа в синовете на непокорството;

Евангелието на Царството, провъзгласено от Иисус и Неговите апостоли, се явява призоваване, покана на Бога към бунтовните, непокорни човеци (но в никакъв случай не към ангели) - бунтовните, непокорни човеци да напуснат сатанинското царство и да влязат в Божието царство!

Всички, които желаят да приеме тази покана, трябва да изпълнят две условия:

- трябва да се ПОКАЯТ за своя бунт и непокорство и
- с вяра да се ПОДЧИНЯТ на Христос, като назначен от Бога владетел.

От двете притчи, за пшеницата и плевелите, и за мрежата става ясно, че някои от онези, които на пръв поглед, привидно изглеждат, че принадлежат към Божието царство, всъщност не изпълняват тези две условия. Те външно се преструват, че са се покаяли и се подчиняват, но не го правят това с чисто сърце и в резултат на това не преживяват вътрешна промяна на характера, която съответства само на Божието царство. И двете притчи подчертават специалния съд Божий над тези **лицемери** в края на времето.

В първата от двете притчи слугите попитаха господаря, собственика на полето дали трябва да извадят плевелите. Отговорът му беше:

29. А той каза: Не искам; да не би, като плевите плевелите, да изскубете заедно с тях и житото.

Обърнете внимание на отговора на господаря към слугите:

"...да не би, като плевите плевелите, да изскубете заедно с тях и житото...."

Това говори, че на слугите, ако отидат да плевят ще им бъде много трудно да различат кои са плевелите и кое е житото, защото плевелите явно ще имат външен вид като житото...

Притчата говори за тези, които като плевелите имат външен вид на истинските християни, защото някога са изповядали вяра в Иисус.

След това в Матей 13:37-43 Иисус напълно обяснява цялата притча.

Матей 13:

37. А в отговор Той каза: Сеячът на доброто семе е Човешкият Син;

38. нивата е светът; доброто семе, това са чадата на царството; а плевелите са чадата на лукавия;

39. неприятелят, който ги пося, е дяволът; жетвата е свършекът на века; а жетварите са ангели.

40. И тъй, както събират плевелите и ги изгарят в огън, така ще бъде и при свършека на века.

41. Човешкият Син ще изпрати ангелите Си, които ще съберат от царството Му всичко що съблазнява, и ония, които вършат беззаконие,

42. и ще ги хвърлят в огнената пещ; там ще бъде плач и скърцане със зъби.

43. Тогава праведните ще блеснат като слънцето в царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша.

Иисус посочва, че плевелите са синовете на лукавия. Тяхното присъствие на полето не е случайно.

дяволът умислено е посял плевелите сред житото!

С други думи, "засаждането", внедряването на лицемерите сред истинските християни е част от стратегията на сатана. Това е един от начините, по които той се опитва да дискредитира свидетелството на Църквата.

Думата "дискредитиране" означава - компрометиране, злепоставяне, подбиване на авторитета, излагане, понижаване, опозоряване, опетняване, омърсяване, поставяне под съмнение, хвърляне сянка върху...и точно това е целта на сатана да компрометира Църквата Христова и истинските християни, свидетелството на Църквата!

По-нататък, Иисус казва, че на съда в края на времето ангелите ще изберат най-напред всички псевдохристияни намиращи се измежду верните и ще ги хвърлят в огъня, където е плач и скърцане със зъби. Само след това праведните ще блесят като слънцето в Царството на техния Отец. С други думи, отначало ще бъдат отделени псевдохристияните(лъжехристияните, които се правят на християни, но са лицемерни и лукави) и те ще бъдат хвърлени в огнената пещ и след това ще се прояви славата на възкресението на истинските християни.

Същото откровение се съдържа и в притчата за мрежата в езерото в Матей:

Матей 13:47-50

47. Небесното царство прилича още на мрежа, хвърлена в морето, която събира риби от всякакъв вид,

48. и, като се напълни изтеглиха я на брега, седнаха и прибраха добрите в съдове, а лошите изхвърлиха.

49. Така ще бъде и при свършека на века; ангелите ще излязат и ще отлъчат нечестивите измежду праведните,

50. и ще ги хвърлят в огнената пещ; там ще бъде плач и скърцане със зъби,

В тази притча хвърлената в морето мрежа представлява Евангелието на царството, провъзгласено по целия свят. Рибите от всякакъв вид, попаднали в мрежата, означават всички, които положително са откликнали на поканата на Евангелието. Това включва хора от всякакъв род - както добри, така и лоши, както праведни, така и нечестиви.

В края на века, ангелите, най-напред, ще отлъчат нечестивите измежду праведните и ще ги хвърлят в мястото на осъждението. Само след това добрите и праведните ще получат вечни благословения и наградите с Христос.

В това откровение ние виждаме още едно потвърждение на това, че в резултат на съда, който ще бъде направен пред съдийския престол на Христос, няма да бъде окончателното осъждане на тези, които там ще се появят. До тогава, докато ще започне този съд над истинските вярващи, ангелите вече ще са отделили и хвърлили в мястото на наказанието всички лицемери и лъжехристияни. Така, онези, които се явяват пред Съда на Христос, за да получат своите награди, ще бъдат само верните и праведните вярващи, спасените, които са утвърдени завинаги чрез тяхната искрена вяра, основана на праведността на Самия Христос.

За този процес на отделяне на лицемерите и лъжевярващите преди съда над истинските вярващи се говори в Псалм 1: 4-5:

Псалми 1:

4. Не е така с нечестивите;

Но те са като плевата, която вятърът отвява.

5. Затова, нечестивите няма да стоят в съда,

Нито грешните в събора на праведните;

В това пророчество нечестивите се сравняват с плевата. Ако нечестивите са плевка, тогава праведните са пшеницата. Преди пшеницата да се събере в плевнята, плевката първо се отделя. Преди праведните да получат вечната си награда, нечестивите ще бъдат отделени от тях и ще бъдат хвърлени в мястото на наказанието.

Поради тази причина, псалмопевецът казва, че нечестивите и грешните никога няма да се появи в съда заедно с праведните - това е, пред съдилището на Христос, и разбира се, те няма да бъдат допуснати до събранието на праведните във вечността.

Накратко да обобщим: пред съдилището Христово ще застанат само истински, искрени вярващи. Преди това чрез ангели, всички лицемери и лъжехристияни ще бъдат отделени и хвърлени за огненото наказание.

ГЛАВА ПЕТА ТРИ ПОСЛЕДНИ СЪДИЛИЩА

В глава трета ние отбелязахме, че вечния Божий съд ще се извършва на три последователни фази.

Първата фаза ще бъде съдът над християните пред съдийския престол на Христос.

Втората фаза ще бъде съдът над езическите народи в края на Голямата скръб пред престола на Христовата слава.

Третата фаза ще бъде съдът на всички останали мъртви в края на хилядолетното царство, пред Великия бял престол.

В глави 3 и 4 анализирахме първата от тези три фази - т.е. съдът над християните пред съдийския престол на Христос.

Сега се обръщаме към следващата фаза - съдът над езическите народи в края на Голямата скръб.

На първо място, е необходимо да се вземат предвид събитията, предшестваци този съд. Това ще ни помогне да разберем защо Бог е предвидил специален съд за езическите народи.

В 1Коринтяни 10 се казва за това, че Бог дели човечеството на три категории:

1 Коринтяни 10:32

32. Не ставайте съблазън ни на юдеи, ни на гърци, нито на Божията църква;

Евреите са специален народ, отделен от Бог от всички други народи за специални цели.

Езичниците са всички останали народи, освен Израил.

Божията църква се състои от всички истински вярващи, които са новородени свише чрез вяра в Христос Исус. Тяхната националност вече не е от значение, дали са от евреите, или са от езичниците. Те са "нов народ" в Христос.

От Писанието става ясно, че съдът, който сега разглеждаме, пред престола на славата на Христос, е предназначен единствено за езичниците. Това означава, че никой от представителите на другите две групи няма да се яви на този съд. На него няма да има нито евреи, нито християни. Този факт се потвърждава от общото откровение на Писанието за края на този век.

В този съд няма да има християни, тъй като те вече ще са преминали своя специален съд пред съдийския престол на Христос.

В този съд няма да има евреи, защото по това време, Израел като нация ще преживее своя собствен съд, и всичките тези евреи, които оцелеят в този съд, ще се примирят с Бога, признавайки Исус като Спасител и Месия!

Последните действия на Бог с Израел по това време ще завършат историческия процес на съда, с който Бог съди тях в продължение на почти четири хиляди години. Следващият съд над езическите народи ще отбележи прехода от историческия съд към вечния съд.

Съдът над Израел в периода на Голямата скръб

Имайки предвид този специален съд над Израел, е полезно да отбележим тези два общи принципа, според които Бог постъпва с човечеството, в благословения и съд. Накратко, те могат да бъдат обобщени по следния начин.

Първо, принципът на благословия:

Бог обикновено благославя езичниците чрез евреите, но евреите Той благославя пряко.

Второ, принципът на наказанието: Бог обикновено наказва евреите чрез езичниците, но езичниците ги наказва непосредствено.

Чрез тези два принципа Бог ще се ръководи и в окончателните Си заключителните си сметки, отчети с човечеството.

Първо, в края на Голямата скръб, Бог за последен път ще осъди и накаже Израил като нация, чрез езичниците. Тогава, когато съдът над Израил свърши, Самият Бог непосредствено ще осъди езичниците.

Този последен съд над Израил, след като се върнат като нация на своята собствена земя, е описан в Еремия 30: 3-9:

Еремия 30:

3. Защото, ето, идат дни, казва Господ, когато ще върна от плен хората Си Израил и Юда, казва Господ; и ще ги върна в земята, която дадох на бащите им, и ще я владеят.

4. И ето думите, които Господ говори за Израил и за Юда:

5. Защото така казва Господ:

Чухме шум на треперене;

Страх има, а не мир.

6. Попитайте сега и вижте,

Мъж ражда ли?

Тогава защо гледам всеки мъж

С ръцете си на кръста, като жена, която ражда,

И лицата на всичките пребледнели?

7. Горко! защото велик е оня ден,

Подобен нему не е бивал;

Именно той е време на утеснението на Якова;

Но ще бъде избавен от него.

8. В оня ден, казва Господ на Силите,

Ще строша хомота му от врата ти,

Ще разкъсам оковите ти,

И чужденци няма вече да го поробват;

9. Но ще слугуват на Господа своя Бог,

И на царя си Давида,

Когато ще им въздигна.

Обърнете внимание на реда на събитията, които пророк Еремия пророкува.

Първо, Бог ще върне Израел обратно в своята земя.

На **второ** място, Израел като нация ще преживее опасно, тежко и трудно време, най-тежкото от всичко, което са понесли преди.

Трето, самият Господ ще се намеси и застане против чуждоземните - езическите врагове на Израел - и ще спаси Израел от тях!

Четвърто, Израелското царство отново ще бъде възстановено на Давидовия престол, под върховното управление на Самия Господ Иисус. Този период на възстановяване ще бъде Хилядолетното царство.

Събранието на езическите народи срещу Израил през последните дни и непосредствената намеса на Господ в полза на Израил е описано в Захария:

Захария 12:3. В оня ден ще направя Ерусалим
Утегчителен камък на всичките племена;
Всички, които се натоварят с него, ще се смажат;
И против него ще се съберат всичките народи на света.

Това пророческо видение продължава със Захария 14: 2-4:

Захария 14:

2. Защото ще събере всичките народи
На бой против Ерусалим;
Градът ще бъде превзет,
Къщите ще бъдат обрани,
И жените изнасилвани,
И половината от града ще отиде в плен;
А останалите люде не ще бъдат изтребени от града.

3. Тогава Господ ще излезе
И ще воюва против ония народи
Както когато воюва в ден на бой.

4. В оня ден нозете Му ще застанат
На Елеонския хълм, който е срещу Ерусалим на изток;
И Елеонският хълм ще се разцепи
През средата си към изток и към запад,
Така че ще се образува твърде голям дол,
Като половината от хълма се оттегли към север,
И половината му към юг.

Ние отново виждаме, че нашето време ще завърши с концентрирана атака срещу Израил и Ерусалим от страна на езическите народи, но Сам Господ ще се намеси, за да спаси Израил. Тази намеса ще достигне кулминацията си с Неговото лично завръщане на Елеонския хълм - именно тук, откъдето Той се възнесе на небето в началото на настоящото време.

В резултат на този последен период на обща народна скръб и опасност, из средата на Израил ще бъдат изгорени всички бунтовници, но оцелелите от това окончателно пречистване ще бъдат готови да се примирят със Своя Бог в покаяние и смирение.

Това окончателно очистване на Израел е описано в Езекиил 20: 37-38, където Господ първо предсказва завръщането им в тяхната земя и след това описва как Той ще се справи с тях там:

Езекиил 20:

37. Ще ви прекарам под жезъла, и ще ви заведа във връзките на завета.

38. И ще изчистя отсред вас бунтовниците и ония, които вършат престъпления против Мене; ще ги извадя из земята, гдето пришелствуват; но те няма да влязат в Израилевата земя; и ще познаете, че Аз съм Господ.

Фразата "... ще ви прекарам под жезъла" се отнася до това как овчарят индивидуално проверява всяка една от овците си, преди да ги пусне в стадото. В

резултат на този процес, всички бунтовници ще бъдат премахнати от Израил, а останалата част ще встъпят в новия завет с Бога - Новият Завет в Исус Христос!

Мощната ръка на Господа срещу народите, които преследват Израилския народ и Неговото окончателно помирение с Израил е описано в Захария 12:

Захария 12:

9. В оня ден

Ще потърся да изтребя всичките народи,
Които идат против Ерусалим;

10. А на Давидовия дом

И на ерусалимските жители

Ще излея дух на благодат и на моление;

И те ще погледнат на Мене, Когото прободоха;

И ще плачат за Него

Както плаче някой за едничкия си син,

И ще скърбят горчиво за Него

Както скърби някой за първородния си.

Това е едно от най-ясните предсказания в Писанията за отхвърлянето и разпятието на Христос. Израил в този момент, обаче, **най-накрая** ще признае ужасната си грешка и в голяма скръб, и покаяние ще се примири с Месия, Когото те така дълго отхвърляха!

В Новия завет това последно помирение на Израил с Бога е описано в Римляни 11:

Римляни 11:26. И така целият Израил ще се спаси, както е писано: -

"Избавител ще дойде от Сион;

Той ще отвърне нечестията от Якова;

След като Израил премине чрез огъня на голямата скръб и се помири с Бога чрез Исус Христос, Бог вече няма нужда да ги съди повече. След това, когато Христос ще установи Своето земно царство и ще заеме мястото Си на престола на славата, Той ще трябва да съди само езическите народи, останали живи на земята в края на "Голямата скръб".

СЪД НАД ЕЗИЧЕСКИТЕ НАРОДИ

В Матей 25: 31-46 Исус дава много ясна картина за съда над езическите народи. Няма и намек, че това може да е притча. Това е пряко пророческо предсказание, използващо образа на овчар, който се разпорежда със своето стадо.

Матей 25:

31. А когато дойде Човешкият Син в славата Си, и всичките свети ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол.

32. И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги отлъчи един от други, както овчарят отлъчва овцете от козите;

33. и ще постави овцете от дясната Си страна, а козите от лявата.

34. Тогава царят ще рече на тия, които са от дясната Му страна: Дойдете вие благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света.

35. Защото оградних и Ме нахранихте; оградних и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте;

36. гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме споходихте.

37. Тогава праведните в отговор ще Му кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, и Те нахранихме; или жаден, и Те напоихме?

38. И кога Те видяхме странник, и Те прибрахме, или гол и Те облякохме?

39. И кога Те видяхме болен или в тъмница и Те споходихме?

40. А Царят в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили.

41. Тогава ще рече и на тия, които са от лявата Му страна: Идете си от Мене, вие проклетите, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели.

42. Защото оградних и не Ме нахранихте; оградних и не Ме напоихте;

43. странник бях, и не Ме облякохте; болен и в тъмница бях, и не Ме посетихте.

44. Тогава и те в отговор ще кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не Ти послужихме?

45. Тогава в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже не сте направили това на ни един от тия най-скромните, нито на Мене сте го направили.

46. И тия ще отидат във вечно наказание, а праведните във вечен живот.

Първоначалната картина е представена в Матей 25: 31-33:

Матей 25:

31. А когато дойде Човешкият Син в славата Си, и всичките свети ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол.

32. И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги отлъчи един от други, както овчарят отлъчва овцете от козите;

33. и ще постави овцете от дясната Си страна, а козите от лявата.

Целта на последващия съд е да се отделят овцете (тези, които Бог приема) от козите (онези, които Бог отхвърля).

Овцете ще наследят това царство, което Бог е подготвил за тях - това е Хилядолетното царство на Христос.

Козите, от друга страна, ще понесат окончателното и неотменимо осъждение и ще бъдат обречени на вечния огън, приготвен за дявола и неговите ангели.

Тези отхвърлени езичници няма да бъдат изпратени в Шеол или Ада, но директно в мястото на окончателното наказание на всички бунтовници - огненото езеро.

Преди това, в огненото езеро вече ще са хвърлени звярът - т.е. антихриста - и неговия лъжепророк.

Разделянето на овцете и козите ще се извърши въз основа на един единствен въпрос: **как тези подсъдими са се отнесли към братята на Исус - т.е. към еврейския народ!**

От много пасажи от Библията е ясно, че в края на времето целият свят ще мрази еврейския народ и държавата Израел. Езическите народи заедно ще нападнат Израел и ще преследват евреите. Но в средата на всичко това някои езичници ще

застанат на страната на еврейския народ. Те ще направят всичко възможно, за да защитят евреите и да облекчат страданията им. При последващия съд те ще бъдат разделени като овце, достойни да влязат в царството на Христос, което ще се установи на земята.

Подобна картина на събирането на всички народи на Божия съд е описана в Йоил 3: 1-2.

Йоил 3:

1. Защото, ето, в ония дни и в онова време,
Когато върна Юдовите и ерусалимските пленници,
2. Ще събере всичките народи
Та ще ги сведа в Иосафатовата {Т.е., Господ съди.}* долина,
И там ще се съдя с тях
Поради людете Си и наследството Си Израиля,
Когато разпръснаха между народите.
Те си разделиха земята Ми,

Бог заявява, че първо ще върне от плен Юда и Ерусалим - тоест, първо ще събере разпръснатия еврейски народ в собствената им земя. Тогава ще събере езическите народи и ще проведе съд над тях. Основата на този съд ще бъде това същото, за което говори Исус в Матей 25. Бог казва, че Той ще доведе на съд народите "... за народа ми Израил".

Йоил 3:2

2. Ще събере всичките народи
Та ще ги сведа в Иосафатовата {Т.е., Господ съди.}* долина,
И там ще се съдя с тях
Поради людете Си и наследството Си Израиля,
Когато разпръснаха между народите.
Те си разделиха земята Ми,

В този момент в историята, когато антисемитизмът ще стане все по-разпространен и агресивен, много е важно да се предупредят всички народи, че Бог ще ги съди на базата на отношението им към еврейския народ!

Когато овцете бъдат отделени от козите, съдът над езическите народи ще завърши. По това време всички, които са били призовани да влязат в Хилядогодишното царство на Христос, вече ще преминат през очистващите Божии осъждания. Първоначално Израил ще бъде очистен в огъня на голяма скръб. След това, в края на голямата скръб, ще стане очистване на езичниците чрез непосредствена намеса и съд на Христос.

След тези очистващи съдилища, както над евреите, така и над езичниците, ще настъпи хилядолетен период на мир и благоденствие, когато Христос ще царува като Цар над цялата земя.

В края на този хилядолетен период, сатана ще предприеме последен опит да вдигне езическите народи на бунт срещу Христос и Неговото царство, но този бунт ще бъде потушен от непосредствената Божия намеса.

По това време самият сатана ще бъде отстранен завинаги от земята и хвърлен в огненото езеро, за да се присъедини там към Антихриста и лъжепророка, които вече ще бъдат там.

Последният бунт на Сатана ще се провали, ще претърпи фиаско и всички бунтовници ще бъдат отстранени от земята; и остава само да бъдат съдени мъртвите от всичките предишни векове. За да направи това, всички мъртви, които не са възкръснали преди, ще бъдат призвани в съда. Така ще бъде подготвена сцената за третата и последна фаза на вечния Божий съд.

ВЕЛИКИЯТ БЯЛ ПРЕСТОЛ

Тази картина е описана в Откровение 20:11-15.

Откровение 20:

11. След това видях един голям бял престол и Онзи, Който седеше на него, от Чието лице побягнаха земята и небето, че не се намери място за тях.

12. Видях и мъртвите големи и малки, стоящи пред престола; и едни книги се разгънаха; разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бидоха съдени според делата си по написаното в книгите.

13. И морето предаде мъртвите, които бяха в него; и смъртта и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях; и те бидоха съдени всеки според делата си.

14. И смъртта и адът бидоха хвърлени в огненото езеро. Това - присъдата за в огненото езеро {В изданието от 1938 г. тези думи липсват}* е втората смърт.

15. И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той биде хвърлен в огненото езеро.

Това е краят на всеки грях и бунт срещу властта и святостта на Всемогъщия Бог; вечно оставане в огненото езеро. Това може да избегнат само онези, чиито имена са записани в "книгата на живота". Това са имената на тези, които през живота си на земята чрез вяра са приели Божията милост и благодат. Има няколко категории.

Всички тези, които са повярвали в Христовата изкупителна жертва за човечеството, вече са възкръснали в началото на хилядолетието. Те ще преминат специален съд пред съдилището на Христос - но не за осъждане, а за получаване на награди!

Създава се впечатление, че повечето от тези, които се явяват пред големия бял престол, не са изпълнили условията за приемането на Божията благодат и затова са обречени на огненото езеро. Въпреки това, сред онези, които са изправени пред големия бял престол, ще бъдат в крайна сметка две категории, които ще избегнат осъждението и ще влязат във вечен живот.

В **първата** категория се включват тези, които, подобно на Южната царица и жителите на Ниневия приеха Божията благодат чрез това малко откровение, което им беше дадено В Писанията не се казва колко още хора са имали такава възможност в хода на човешката история!

Във **втората** категория ще се включат всички тези, които ще умрат във вяра по време на хилядолетието.

Можем ли да предположим други групи хора, на които Бог ще даде милостта Си по време на съда пред големия бял престол? Отговорът е скрит в Божието всезнание. За нас, с ограничените ни познания и ограничена перспектива, няма никакъв смисъл да се правят предположения.

Ние само можем да повторим след Авраам в Битие 18:25:

Битие 18:25. Далеч от Тебе да сториш такова нещо, да убиеш праведния с нечестивия, така щото праведният да бъде като нечестивия! Далеч от Тебе това! Съдията на цялата земя няма ли да върши правда?

Съдията на цялата земя действа ли несправедливо?!

Тези, които са вкусили безкрайната Божия милост в своя собствен живот, са уверени в това, че Той никога не възпира Неговата милост от онези, които я приемат и желаят с вяра.

Но ние ще помним, че никога няма да успеем да разберем напълно действието на Божия съд.

Това, което разгледахме в тази книга, засяга само някои аспекти, които Бог е сметнал за нужно да бъдат запечатани в Писанието. Има много други аспекти в тази огромна тема, които не са достъпни за нашето разбиране. В крайна сметка можем само да споделим благоговението и удивлението на Павел, изразени в Римляни 11:33.

Римляни 11:33. О колко дълбоко е богатството на премъдростта и знанието на Бога! Колко са непостижими Неговите съдби, и неизследими пътищата му!

* * *

Така ние стигнахме до края на систематичното изследване на шестте основни истини на християнското вероучение.

Използвайки систематичен метод, ние положихме солидна Библейска основа, върху която всеки християнин може стабилно да изгражда своята вяра.

След като положихме тази основа, ние можем да продължим по-нататък, според наставлението в Евреи 6: 1.

Евреи 6:1. Поради това, нека оставим първоначалното учение за Христа и нека се стремим към съвършенство...

"...нека се стремим към съвършенство..."

Нека продължим да градим на тази основа до тогава, докато ние не изградим цялостната сграда на християнското учение и практика в нашия живот.

Същото Божие Слово, което осигурява необходимата основа, също ни показва как да продължим да усъвършенстваме цялото здание.

Следователно на всички онези, които са ме следвали в това изучаване, предлагам последните думи за напътствие, съдържащи се в думите на Павел, в Деяния 20:32.

Деяния 20:32. И сега препоръчвам ви на Бога и на словото на Неговата благодат, което може да ви назидава и да ви даде наследството между всичките осветени.

амин